

Κυριακή των Μυροφόρων - Το μεγαλείο της προσφοράς των γυναικών για μια καλύτερη κοινωνία

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Σήμερα, [Κυριακή των Μυροφόρων](#), η Εκκλησία μας τιμά τις μαθήτριες του Κυρίου, οι οποίες έζησαν πρώτες το θαύμα της Αναστάσεως. Πρόκειται για τις γυναίκες που ακολουθούσαν τον Κύριο μαζί με τη Μητέρα του, έμειναν μαζί της κατά την ώρα του σωτηριώδους πάθους και φρόντισαν να αλείψουν με μύρα το σώμα του Κυρίου. Οι Μυροφόρες [γυναίκες](#) ενέπνευσαν πολλούς μεγάλους Πατέρες της Εκκλησίας, οι οποίοι προέβαλαν την αφοσίωση και τη μαρτυρία τους ως πρότυπο για το ρόλο των γυναικών στη ζωή της Εκκλησίας.

- Της Δέσποινας Σωτηρίου

Το θάρρος των Μυροφόρων Γυναικών αμείβεται με τη θεία δωρεά του Θεού να

είναι οι πρώτες στον κόσμο που βλέπουν τον Αναστημένο Ιησού. Καλούνται μάλιστα να αναγγείλουν στους Μαθητές του Ιησού Χριστού την χαρμόσυνη είδηση για την Ανάστασή του.

Οι Γυναίκες γίνονται οι πρώτες που δίνουν μαρτυρία για την Ανάσταση του Χριστού. Ιστορικά γνωρίζουμε πάλι ότι η μεγάλη εκείνη ανθρώπινη μορφή, που εκπροσώπησε το ανθρώπινο γένος για την ενανθρώπιση του Υιού και Λόγου του Θεού, που οδήγησε στην εν Χριστώ σωτηρία όλους μας είναι πάλι γυναίκα. Είναι η Παναγία μας που απάντησε με ταπείνωση στην κλήση του Θεού «ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου».

Έτσι η θέση της γυναίκας μέσα στην Εκκλησία μας είναι σημαντική και μοναδική για την υπόθεση της σωτηρίας μας.

Ακόμη η θέση της γυναίκας είναι πολύ σημαντική για το θεσμό της [οικογένειας](#), όπου με τις θυσίες της και την αγάπη της δημιουργείται μια υπεύθυνη οικογένεια που οδηγεί και στην υγιή ύπαρξη της τοπικής κοινωνίας και ακόμη στην πρόοδο ενός έθνους και ενός Λαού.

«ούτε ανήρ χωρίς γυναικός ούτε γυνή χωρίς ανδρός εν Κυρίω•» (Α' Κορ. 11,11)

Η Ορθόδοξη Εκκλησία εξυψώνει τη γυναίκα ως πρόσωπο αποδίδοντάς της ρόλο ζωτικής σημασίας σε ό,τι αφορά την ανάπτυξη του νέου ανθρώπου και την παρουσία του μέσα στην κοινωνία. Αντίθετα από διαχρονικές αντιλήψεις και πραγματικότητες, που θέλουν τη γυναίκα περιθωριοποιημένη, η Εκκλησία καταλύει κάθε διάκριση μεταξύ των δύο φύλων θεωρώντας άνδρες και γυναίκες ως ισότιμα μέλη ενός Σώματος, προικισμένα με τα ίδια πνευματικά χαρίσματα και με κοινό στόχο την Κοινωνία με το Θεό.

Από την άποψη αυτή η διακήρυξη της Διορθόδοξης Διάσκεψης που πραγματοποιήθηκε το 1987 στη Σόφια διατηρεί ακόμη την επικαιρότητά της:

«Ο κόσμος μας έχει μια μακρά ιστορία, κατά την οποία τόσο στις προσωπικές τοποθετήσεις όσο και στη θεσμική ζωή οι γυναίκες έτυχαν άδικης μεταχείρισης και η ουσιαστική ιδιότητά τους ως εικόνες και ομοίωσης Θεού δεν έγινε πλήρως σεβαστή. Μια τέτοια αμαρτωλή διάκριση δεν είναι παραδεκτή από ορθόδοξη χριστιανική σκοπιά (Α΄Κο 11:11). Στον αναδημιουργημένο από τον Χριστό κόσμο, άνδρας και γυναίκα είναι ισότιμοι (Γαλ 3:28)...»

Και το κείμενο καταλήγει:

«Ιδιαίτερα οι ορθόδοξοι άνδρες πρέπει να αναγνωρίσουν ότι ως πλήρη μέλη της Εκκλησίας οι γυναίκες μετέχουν στη μεσιτευτική αποστολή της Εκκλησίας να προσεύχονται ενώπιον του Κυρίου για λογαριασμό όλης της δημιουργίας. Πιο συγκεκριμένα, οφείλουμε να βρούμε τρόπους, ώστε τα σημαντικά τάλαντα των

γυναικών στην Εκκλησία να τεθούν όσο το δυνατόν πλήρως στην υπηρεσία του Κυρίου για την οικοδόμηση της Βασιλείας του...»

Έλεγε ο Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος κυρός Χριστόδουλος:

Ευλογία, θυσία, διακονία, ευθύνη

...Κατ' αρχήν, πρέπει να πω πόσο μεγάλη ευλογία είναι για την Αγία Ορθόδοξη Εκκλησία μας το γεγονός ότι έχει καθιερώσει, μεταξύ των άλλων, και τον έγγαμο κλήρο, δηλαδή τους ιερείς οι οποίοι έχουν οικογένεια, εν αντιθέσει με την άτεγκτη ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, ή οποία στο σημείο αυτό ακολουθεί μίαν άλλη οδό.

Σε όλα της τα ζητήματα, άλλα και σ' αυτό, ή Αγία **“Ορθόδοξη Εκκλησία** μας αποδεικνύεται πολύ πιο ανθρώπινη, πολύ πιο ζεστή, πολύ πιο κοντά στον άνθρωπο και στις ανάγκες του, και, επαναλαμβάνω ότι θεωρώ πώς αυτά είναι πολύ μεγάλη ευλογία, να έχουμε ιερείς εγγάμους, πού αποτελούν την πλει-ονότητα των ιερέων μας, ιερείς οι οποίοι ζουν το μυστήριο της ιερωσύνης ταυτό-χρονα με τη θαλπωρή της οικογενειακής εστίας και της **οικογενειακής αγάπης**. Θέλω να πιστεύω ότι, αν δεν ήσαν έτσι τα πράγματα, ή Εκκλησία θα ήταν κάπως απομακρυσμένη από τα προβλήματα του συγχρόνου ανθρώπου, και τούτο γιατί μέσα στην οικογένεια βιώνεται ή πληρότητα των ανθρωπίνων αναγκών, αλλά και των ιερών και αγίων λύσεων στις ανάγκες αυτές καί στα προβλήματα των ανθρώπων.

“Όσον άφορα στο έργο μας πρέπει να τονίσει κανείς τέσσερις λέξεις-κλειδιά. Οι λέξεις αυτές είναι: πρώτον ευλογία, δεύτερον θυσία, τρίτον διακονία και τέταρτον ευθύνη.

Πρώτα απ’ όλα να τονίσουμε την ευλογία. Γνωρίζω πολύ καλά ότι όλοι ξέρουμε ότι το να είναι κανένας ιερέας, αυτό δεν είναι αποτέλεσμα δικής του προσπάθειας, αλλά είναι επιλογή και εκλογή του Θεού. «Ούχ ύμεῖς με έξελέξασθε», είπεν ό Κύριος στους δώδεκα μαθητές Του, «άλλ’ εγώ έξελεξάμην υμάς εκ του κόσμου». Και είναι γνωστό επίσης και το «ούχέαν τω τις λαμβάνει την τιμήν, άλλα ό καλούμενος υπό τον Θεού, καθάπερ και ό Ααρών». Ή συνειδητοποίηση, επομένως, του γεγονότος και της αληθείας ότι πρόκειται για μία κλίση-κλήση (με γιώτα και με ήτα), μία κλίση-κλήση, ή οποία απορρέει από την επιλογή του Θεού για μας, συνιστά πραγματικά μια υψηλή τιμή, ή οποία είναι ευλογία. Και αυτό δεν πρέπει ποτέ να το λησμονούν ούτε οι ιερείς μας και οι αρχιερείς μας, ούτε οι οικογένειες των ιερέων μας, πού μετέχουν σ’ αυτήν την ευλογία. Και αυτό είναι πηγή και έμπνευσης και δύναμης καθημερινής...

Η δεύτερη λέξη -κλειδί είναι η θυσία. Η θυσία είναι σύμφυτη με την ιερατική αποστολή. Και βεβαίως ή πρεσβυτέρα, ως σύζυγος και μητέρα μέσα στο σπίτι, έχει επιπλέον θυσίες να υποστεί, δεδομένου ότι ναι μεν συμμετέχει κατά κάποιον

τρόπον στην αποστολή του ιερέως στον κόσμο και στην κοινωνία, αλλά ωστόσο έχει και τα ιδικά της επιπλέον προβλήματα ως σύζυγος και μητέρα.

Κατ' αρχήν, στη σημερινή εποχή δεν είναι τόσο εύκολο να είναι κάποια γυναίκα σύζυγος ιερέως. Εάν οι ιερείς μας, εις την εποχήν μας και πάντοτε, έφερναν τον ονειδισμό του Χρίστου, το ίδιο ισχύει, τηρουμένων των αναλογιών, και για την σύζυγο του ιερέως και για τα παιδιά του.

Πρέπει να στηρίξουμε τις ιερατικές οικογένειες, για να μπορέσουν αυτόν τον σταυρόν μιας τέτοιας θυσίας να τον φέρουν, πάντοτε βεβαίως με την λογική της ευλογίας, με την οποίαν αρχίσαμε προηγουμένως την παράθεσιν αυτών των σκέψεων μας. Τα προβλήματα της ιερα-τικής οικογένειας ίσως να μην είναι ευρέως γνωστά, αλλά ωστόσο υπάρχουν, εί-ναι προβλήματα τα οποία τα κλείνει μέσα της ή κάθε οικογένεια, ή κάθε ιερατική οικογένεια, κι είναι προβλήματα, όμως, τα όποια έχουμε όλοι καθήκον και υπο-χρέωση να τα προσεγγίσουμε, για να δώσουμε ένα χέρι βοήθειας στην αντιμετώ-πιση των...

Ή τρίτη λέξη είναι ή διακονία. Ή διακονία προέρχεται από την αντίληψη που έχουμε και έχουμε διδαχθεί να έχουμε, ότι είμαστε μιμητές Ιησού Χρίστου, ό οποίος «ουκ ήλθε διακονηθήναι αλλά διακονήσαι και δούναι την ψυχήν αυτόν λύτρον αντί πολλών, λύτρον υπέρ τον κόσμο». Ή διακονία, ή έννοια της διακονίας είναι σύμφυτη με την έννοια της ιερωσύνης και προϋποθέτει, βεβαίως, μεγάλα αποθέματα αγάπης μέσα στην ψυχήν του ιερέως, αλλά και εις την ψυχήν της πρεσβυτέρας, της συζύγου του. Και αυτή ή διακονία είναι πού επεκτεί-νεται και αγκαλιάζει όλον τον άνθρωπο ως ψυχοσωματική οντότητα...

Και τέλος ή λέξη ευθύνη, ή τέταρτη λέξη, είναι και αύτη ή οποία προσιδιάζει στους ανθρώπους της Εκκλησίας και στους Ιερείς και στις πρεσβυτέρες. Το να ζει κανείς με ευθύνη, με υπευθυνότητα, με συνείδηση μιας υψηλής αποστολής, την οποίαν έχει να επιτελέσει μέσα στον κόσμο, και αυτό επίσης είναι μοναδικό. Είναι κάτι το όποιον το βιώνουμε περισσότερο και ολιγώτερον μπορούμε να το περιγράψουμε. Τι σημαίνει να ζει κανένας με ευθύνη; Σημαίνει ακριβώς να ζει καθε-νας με την αίσθηση και της προσφοράς μέσα στο κοινωνικό σύνολο, άλλα και της ανταμοιβής για αυτό το όποιον προσ-φέρει στο κοινωνικό σύνολο.

Απόσπασμα ομιλίας του μακαριστού αρχιεπισκόπου Αθηνών κυρού Χριστοδούλου - από την Σύναξη Πρεσβυτέρων της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.